

Завистници бе! Завистници! Сърцата имъ съ църве пълни! Клокочатъ, клокочатъ... нà! Съ плюнка да те удавятъ, много ще имъ се види... Свѣта да глътнатъ, пакъ нѣма да кандисатъ, прѣстъ дано се нагълтатъ макаръ!... Тююю!... Урсузъ народъ... Нещатъ съ добро да ги гледашъ... Нещатъ... Роднини! — Змии, змии! Усойници!... Хлѣба ти яде и гробъ ти копае.. Мрѣс-ни кучета! — изруга свирепо Жанката и напсува.

За моментъ той замлъкна, сѣкашъ за да си поеме дѣхъ, после отпусна рѣще и дълбока въздишка разкърти гърдитѣ му.

— Никой не ни е виновенъ, — рече той като че на себе си. — Сами си навлѣкохме злото въ дупката.. А сега? — Мълчи, кюти, да не смѣешъ дума да си размѣнишъ като хората, да не смѣешъ да попиташъ, да се посѣветвашъ...

Желѣзко гледаше като втрещенъ. Думитѣ на бащата падаха като чукове върху главата му. Отначало той се помъчи да разбере кого обвиняваше, но сетне се обърка, изплаши се и занѣмѣ.

Кой бѣше писалъ това? Батю му Вълко, братътъ на Латинка? Но отъ всичко ставаше ясно, че нѣкой бѣ разкрилъ тайната на баща му. Да бѣше Латинка? Тази мисль опари мозъка му. Наистина, Вълко бѣше най-голѣмиятъ комунистъ въ селото — четири години излежа въ затвора за това, но.. Тука Желѣзко спираше, хапѣше устни и се мъчеше да намѣри нѣщо спасително. Наистина, Латинка отъ два-три месеци не бѣше ходила у майкини си, но не се знаеше откога баща му имаше този планъ за прибиране на наемитѣ отъ Ялѣнъ кория...

За шурей си Желѣзко не гарантираше. Въ писаното сигурно имаше прѣстъ и той, ако цѣлото не е съчинено отъ него. Вълко мразѣше